

Publicerad 2008-05-23 20:30 av luctus

Tiden.

Ett eko av tystnad,
kan dock göra ondare än vad man tror.
För när man lärt sig att saker är som värst,
när de verkar som bäst,
känns inte längre någonting tryggt.

Snyftande skrik som dansar genom mörkret,
och allt det mörka bländas av en skimmerande smärta.
Minut efter minut,
och ett skavande hjärta.

Och även fast jag inte vill höra,
finns det inget jag vill missa.
För tystnad gör dock ondare än vad man tror,
då den hindrar sanningen från att höras.

Lampor som slocknar en efter en,
och hejdlöst lämnar mig för att drunkna i mörker.
Hjärtslag som dånar,
och hjälpande skrik som inte hörs nog mycket.

En innerlig brand där lågorna sprids alltför snabbt,
och luften blir för tung för att andas.

Rädslan för de framtida sekunderna,
är för stor för att kunna ignorera.
Modet till att göra någon skillnad,
är dock för påhittat för att finnas.

Skrik efter skrik
(hörseln är för bra.)

Minut efter minut,
(men det tar alldeles för lång tid.)

Andetag efter andetag,
(och där tog luften slut.)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren luctus med Poeter.se id #22566 innehar upphovsrätten